

Medlem mente, at vi i Fjor mer end i Mar hindrede Ministeren i at gjøre med disse Midler, hvad han vilde. Det er ikke Tilfældet. Ministeren kunde efter Forslaget i Fjor gjøre akkurat det Samme med de geistlige Midler som efter Forslaget i Mar, der er ingen Forskjel; hvad der efter den 11te Juni gik ind paa Finantsloven, kunde han ikke røre ved, og var han naiv eller uskyldig nok til at lade det Fraklippede gaa ind i Stiftsmidlerne uden særlig Anvendelse, kunde han heller ikke røre ved det; men passede han at bruge Midlerne i Tide, kunde han anvende dem, som han vilde. Altsaa, hele denne Historie om Forslaget i Fjor, kan ganske vist se imponerende ud, naar man kommer og siger, at vi have altid holdt paa, at Tienderne, de geistlige Indtægter, skulde ind paa Finantsloven; hvis man kan faae Nogen til at tro denne Historie, ser det meget godt ud, men tager man Forslaget i Fjor, som det er, betyder det ikke en Snus. — Dernæst spurgte det ærede Medlem mig, om jeg kunde svare for, hvad Ministeren gjorde ved Renterne. Jeg skal dertil sige, at Ministeren kan naturligvis lige saa lidt røre ved Renterne som ved Midlerne. Men det, som det ærede Medlem egentlig vilde vide, var, om Ministeren, naar han raadede over disse Renter, vilde blive dømt ved Rigsretten. Kan det ærede Medlem svare for, at Ministeren, om han gjør, hvad i al Verden han vil, vil blive dømt ved Rigsretten? Jeg vilde være det ærede Medlem uendelig taknemmelig, om han vilde nævne mig en eneste Ting, Ministeren kan gjøre og blive dømt ved Rigsretten for, eller om han overhovedet kunde nævne mig en eneste Sag, som, set fra mit Standpunkt, kan vindes for Rigsretten. Jeg tror ikke, han vil kunne det. — Saa sagde det ærede Medlem, at, giver man Ministeren Ret til at klippe af Embederne, saa opgiver man sin Fordring paa en Præstestømningslov; men jeg begriber ikke, at det ærede Medlem saa fuldstændig har opgivet at læse vort Forslag, thi han vilde da have set, at hvad Forslaget i alt Fald gjør — og det har Ingen negtet, selv den ærede Minister indrømmer det, og Ingen har paastaet det Modsatte — det er, at hindre en Præstestømningslov uden vort Samtykke. Altsaa i det eneste reelle Punkt, hvor det ærede Medlem har rammet Forslaget — thi alt det Andet, han har ansført, rammer det virkelig ikke, hverken Forslaget i Mar eller i Fjor — har han slet ikke forstaaet, hvad Forslaget dreier sig om. — Slutelig sagde det ærede Medlem, at der var Noget ved Forslaget, der var rigtigt. Jeg har ikke faaet noteret, hvad det var, men jeg antager, at det var galt som alt det Andet, netop fordi det ærede Medlem sagde, at det var rigtigt. — Det ærede Medlem sagde dernæst, at dette Udvalg var et svagt Udvalg. Det er beklageligt, at det ærede Medlem finder det; jeg finder, at det ærede Medlem er et svagt Med-

lem, i alt Fald, naar han tager fat paa Ting, som han ikke har fat sig ind i. Det ærede Medlem mente, at vi fortjente ikke vore Bølgere's Tillid, men det maa han virkelig lade vore Bølgere om; vi skulle finde os i, at det ærede Medlems Bølgere have Tillid til ham, skjøndt jeg haaber, at den maa være bedre begrundet, end det ærede Medlem i Aften har begrundet den. — Det ærede Medlem sagde dernæst, at vi sad her for ikke at afgjøre Noget. Nei, vi sidde netop her for at afgjøre Noget; men det er det ærede Medlem og hans nærmeste Meningsfæller, der sidde her for ikke at afgjøre Noget; de ville hverken stemme for eller imod Noget — til Nød dog imod Noget —; men stille noget Forslag op, det ville de ikke. Naar det ærede Medlem i det Hele taler saa meget om, at vi „skulle sidde for at afgjøre Noget“, „skulle træde op med Kraft“ osv. osv., saa siger jeg: Stil et Forslag op og lad os faae at vide, hvad det er, man vil; men at stille sig op og kritisere og holde Dom over et Forslag, man ikke har set paa, har virkelig aldeles ingen Betydning. I det Hele taget, dette, at holde Straffetaler og Formaningsprædikener om, at man ikke fortjener Bølgernes Tillid, har virkelig ikke nogen som helst Berettigelse, naar man i den Grad er fjern fra enhver Afgjørelse, som det ærede Medlem jo med stor Forsigtighed har holdt sig borte fra i den senere Tid. — Det ærede Medlem frasagde sig enhver Forbindelse med Forslaget; men jeg tror, at det ærede Medlem aldrig har staaet i Forbindelse med det; thi havde han gjort det, saa vilde han vel ogsaa have kjendt Noget til det. — Det ærede Medlem sagde, at man kunde ikke mere pensionere, naar man ikke sørgede for, at der var Indtægter ved Embedet. Herre Gud, blive de ikke pensionerede, saa faae de lade være; jeg tror imidlertid nok, man finder Pensionerne, thi er der Noget, man altid finder her i Landet, saa er det Pensioner. — Jeg har behandlet det ærede Medlems Udtalelser med Alvor, skjøndt jeg virkelig ikke veed, om der var Alvor i dem. Jeg har gjort det af Hensyn til det ærede Medlems Person; thi naar jeg ser hen til Indholdet af, hvad han fremførte, var det saa langt fra Alvor som Noget. Det ærede Medlem maa undskyldes, at jeg siger min Mening rent ud. Det ærede Medlem har sagt mig og mine nærmeste Meningsfæller en stor Del oprigtige og ubøjge Ubehageligheder. Bær saa god, med stor Fornøielse; jeg er ikke bange for at høre det; men man skal gjøre sig den Uleilighed at sætte sig ind i, hvad man angriber, og kunne begrunde, hvad man siger; kan man ikke det, taaler jeg ingen Ubehageligheder. — Med Hensyn til Forslaget selv staar det nu fast, at der efter vor Opfattelse ikke kan raades over Indtægterne efter dette Forslag ved nogen almindelig Bestemmelse. Der kan dernæst ikke ske nogen Disposition over disse Indtægter ved en særlig Bestemmelse, naar disse